

Pupo a Yzyl v Komoře věčnosti

Když Polychronova Pupa stráž odváděla do Komory věčnosti, vůbec nechápal proč. „Co jsem provedl?“ ptal se strážce zmateně.

„Je to nařízení inspektora, víc ti říct nesmíme,“ odpověděli mu stroze.

Před komorou Pupo zaváhal. „Vždyť tam bude ten Yzyl, co smrdí po zkaženém mase a je zlý jako hlas, co tě nutí pochybovat o sobě samém. Nechci s ním sdílet Komoru věčnosti, to musí být nějaké nedorozumění...“

Ale než Pupo stačil dokončit větu, dveře se otevřely a stál tváří v tvář Yzylovi. Tomu samému, který ukradl všechny termos jeho poslednímu kimpovi.

„Ty jsi mi pěkně zavařil,“ obořil se na Yzyla. „Kvůli tobě mě zavřeli sem, na nejsmutnější místo na Donglu. Proč sis vybral zrovna mě? Čím jsem si to zasloužil?“

Yzyl se na něj šibalsky usmál. „Štve tě víc, že jsi teď na Donglu známý jako Pupo strážce, co neuhlídal termos, nebo že si ostatní budou myslet, že jsi zrádce?“

Ta slova ho zasáhla jako prudce hozený kámen. „Já nejsem zrádce,“ vyhrkl a bylo cítit, jak mu jsou ta slova nepříjemná.“

Yzyl to vycítil taky. „Nemusíš se bát,“ řekl skoro laskavě. „Vím, že mi nevěříš, ale jsem tu, abych vás Pupy naučil, jak lépe chránit termos.“

„Nech si ty pohádky,“ odsekl mu Pupo. „Kdybys nám chtěl pomoci, neokrádal bys kimpý.“

Yzyl se na něj zkoumavě zadíval. „Jak dlouho už vlastně děláš strážce? Neber to špatně, ale moc zkušeně nevypadáš.“

Pupa se zmocnila zlost. „A proč bych ti to měl říkat? Co je ti do toho?“

„No já jen, že vzít termos tvému kimpovi byla hračka,“ ušklíbl se Yzyl. „Tak se nezlob, že to říkám na rovinu. Třeba jsi měl jen smůlu těch posledních 33 let.“

Po těchto slovech odlétl do vzdáleného rohu místnosti. Až teď si oba pořádně všimli, v jak zvláštním prostoru se ocitli. Tvar i vybavení komory se neustále měnily, jako by se nedokázaly ustálit. Právě když si Yzyl chtěl dosednout na židli, změnila se v kaktus. Voda ve sklenici, kterou chtěl Pupo vypít, se rozplynula v dým. Bylo to matoucí a zneklidňující – přesně tak to Pupové zamýšleli, když Komoru věčnosti navrhovali pro případ, že zajmou Yzyla.

Po chvíli tiživého ticha se Pupo odhodlal promluvit. „Hlídal jsem 314 kimpů. A jen u osmi z nich se Yzylům povedlo všechn termos ukrást.“

„Tak to jsi ve službě už pěknou řádku let,“ hvízdal Yzyl uznale. „A už teď patříš k velikánům. Klidně se na mě hněvej, klidně mi nevěř, ale díky mně se o tobě budou učit další generace Pupů.“

Pupo na něj nechápavě zíral. Nebyl jako ostatní Yzylové. Ano, byl mazaný a nebezpečný, ale také... jiný. Kdyby chtěl pouze krást termos, proč by se obtěžoval rozhovory s Pupem?

„Existuje něco, na co chceš znát odpověď?“ nabídl mu Yzyl. „Když už jsme teď spolu v jedné cele, rád ti zodpovím, co budeš chtít. Popovídejme si a na chvíli zapomeňme, kde a proč jsme se sešli.“

„Co by se stalo, kdyby na Zemi došel termos?“ zeptal se ho Pupo přímo.

Yzyl se uchechl. „Jdeš rovnou k věci, co? Dobrá, povím ti to. Ale napřed – učili vás ve škole o planetě Mamok?“

Pupo přikývl. „Ano, to byl první svět, kde jsme objevili kimpy a termos.“

„Správně. Mamok je nejmenší planetka ve vesmíru. Vaši astronomové ji lokalizovali a později na ní zahájili průzkum. My jsme vás celou dobu sledovali potají. Věděli jsme, že váš výzkum je mnohem pokročilejší a...“

„Pořád jsi mi neodpověděl na otázku,“ přerušil ho Pupo netrpělivě.

Yzyl se ušklíbl. „Jak jsem řekl, nebuď tak nedočkavý. Trvalo nám statisíce let, než jsme přišli na to, jak překonat vaši obranu. Ale ten den, kdy jsme vzali poslední kousek termu a celý Mamok byl najednou bez něj...“

V tom se ozvalo rázné klepání na dveře. „Pupo, okamžitě se dostav před velký sněm,“ zaburácel hlas strážce zvenčí.

„Už zase?“ zaláteřil Pupo. Zrovna když to začínalo být zajímavé! Ale Yzylův výraz mu napověděl, že to není náhoda. A taky že nebyla, prostě jsem nechtěl, aby Pupo od Yzyla slyšel, co se tenkrát na Mamoku stalo. Ten pak neochotně přilétl ke dveřím.